

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRAS ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 25 exemplars, 1 peseta; Un número, 2 quartos. — Surt a llum los divendres ab tola regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 6 rals trimestre; Extranjer, 16. —

DIPLOMACIA POPULAR

En Pau es un pagès de Cornellá, y en Pere un massover de Moncada.

Eran dos antics amichs y companys d'armas de la guerra dels set anys, lo qual vol dir que tots dos ja reunixen en anys prop de sigle y mitj.

Lo dilluns d'aquesta setmana se trobaren en lo plá de la Boqueria, y després del *Ola tu y Ola jo* de costum entraren en la següent conversació:

—Y donchs, qué tal, digué en Pau, ¿que te 'n sembla de tot lo que avuy está passant?

—Qué vols dir?

—Aixó d'aquestas noyas que diuhen que 'ns han prés.

—Quinas noyas?

—Las Carolinas.

—Pero si no son noyas ni res que s'hi assemblen.

—Ah! Serán casadas.

—No, home.

—Donchs, viudas.

—Tampoch.

—Jo 't fichi! Donchs digam quina mena de donas son.

—Si no son donas, talós. Se tracta de unas terras de las que nosaltres ne som los amos, y ara ha vingut un estrany a volerlas pendre.

—Caramba! Si algó vinguts á Cornellá á treurem del meu tros, agafava la escopeta, ó un garrot quan menos, y ja veurías com no li quedarían ganas de tornarhi.

—Ab tu sí, pero alló es diferent.

—No sé per qué.

—Figúrat que 'l que ve á apoderarse del teu tros té mes força que tu ó que ve ab molta gent pera resistir lo teu garrot ó la teva escopeta. ¿Qué farías llavors?

—Ja veurás, sent aixís, lo citaria devant del tribunal.

—Y si 'l tribunal no 't dongués la rahó á tu per estar ja comprat per ton contrari?

—Home, aixó no pot ser, los tribunals tenen de ser sempre justos.

—Tenes, pero s'ho guardan moltes vegadas. Tu figúrat que 'l tribunal fallés en contra teva, per mes que tu tinguessis rahó. ¿Qué farías llavors?

—Primer de tot no conformarme ab lo fallo del tribunal.

—Corrent. Pero com á pesar de ta voluntat, se tiraria avant lo que contra tu s' hagués sentenciat... ¿qué farías després?

—Home, no ho sé. Pero 'm sembla qu'espere

raris alguna ocasió pera ferlas pagar totes plegadas al lladregot y al tribunal.

—Bueno. Y húrát que igual que tu á molts vehins teus haguessen fet la mateixa porcada ¿qué farías?

—Oh, aixís ray. Posarnos d' acort tots los robats pera pelar als lladres y als tribunals venuts á n' ells.

—Y cóm ho fariau?

—Molt senzillament. Nombraríem unxquants de mes talent pera dirigir la cosa, y quan ells nos diguessin ¡au! no quedaran jutjes ni lladres per un remey al entorn de nostras llars.

—Molt be. Pero figúrat que 's vostres gefes volen negociar ab los altres á fi de veure si vos ho tornan de bonas en bonas.

—Ja veurás, jo soch molt llech, pero 'm sembla que aixó ningú ho faria.

—Perqué?

—Perque si 'ls lladres t' ho tornessin á la bona, es perque estarian segurs de pèdreho á la mala; y en aquest cas es preferible deixarse de bonas, perque sempre 't quedaria 'l perill de tornar á ser robat, y anant á las malas y estossinantlos, es alló de morta la cuca mort lo veri.

—Corrent. Pero figúrat que 'l home en qui habéu posat la confiança no pot ó no vol lèr vostra voluntat, ¿quin recurs vos queda?

—Treurel desseguida.

—Y si ell no vol deixarse treure y ja té gent armada y organizada pera resistir vostres intents?

—Aixó no pot ser; aixó fora massa maldat. Deixat de brochs, y húrát per un moment que es aixís. Digam ¿qué fariau en aquest cas?

—En aquest cas ¡oh! aixó fora indecent...

—Digas ¿qué fariau?

—No quedava altre remey que avenirse tota la gent honrada, y primer de tot estossinar als traydors.

—Y si ells tinguessen molta força?

—No pot ser; no podrián tenirla.

—Pero y si la tinguessin?

—Home, no s'hi podrián mirar trevas. Es mes lladre qui protegeix, ampara ó amaga un lladre, que 'l lladre mateix. Al menos aquest te ve cara á cara, mentras lo traydor te ven amista'ts pera millor enganyarte.

—Molt be. Quèdem donchs...

—En que ningú dels honrats dubtaría. Avans de tot ¡mori 'l traydor!

—Y si tinguesses d'obtar entre 'l lladre y 'l traydor?

—Primer pactaria ab lo lladre. Pero ara que hi penso ¿que te que veure tot aixó que m'has fet dir ab lo que jo 't preguntava?

—A tu 't sembla que no hi té cap relació, eh?

—Natural.

—Bueno, deixem acabar. Y si 'l vostre que-fe estés ja de molt avans convingut ab lo lladre?

—Vaya unas suposicions!

—Tan mal fetas com vulgas. Pero suposat que aixís fos.

—Donchs mira, no hi vull pensar mes, perque tan sols de pensar ab tanta infamia, ja 'm ve rabia, y acabaria per trobarme malament.

—Bueno, deixemho corre. Pero ara, per parlar de las Carolinas, entrem en aquella sacolateria, que aquí no estém prou be.

—Y aixó?

—No te emboliquis. Vina ab mi y calla, que jo m' entero de la política per uns senyors que tenim á Moncada, y sé tots los secrets de la *Sapumacia*.

—Y qué es aixó?

—No t'hi fixis, que t'hi tornaries boig. Es una cosa tant ó mes tramposa y embustera que alló que 'n diuhen la *balsa*.

—Y aixó també té algo que veure ab las Carolinas?

—Oh! Aixóho es tot.

—Donchs mira, ja 't dispenso de que me 'n contis res.

—Home, lo saber no ocupa lloch. Vina ab mi, te pagaré 'l esmorsar de such, y passarém lo rato.

—M'hi convich, si pagas.

—Sí, home, sí.

—Donchs anem. Aixís al menos, encara que perdi la paciència, no ho perdré tot. Y no sentirem res mes.

GIMNÀSTICH

UN CONSELL

al conegut lèxia poeta PABRE DEL CARRIL

Encara que no tingúem l'honor de conèixer naltres com lo coneixen molts d'altres, dispensi si 'ns permetém, sens demanarli permís, donarli aquí no un perrell de consell, sino un consell ó amista't; consell concis y de profit, que si fa per meners de seguir no deixant l'estil tranquil qu'encorant en vosté está, li assegurem desde aquí que agradará encara mes á sos lectors; ben cert es. Aquí 't té donchs, velhiqui.

Deixa ja de tonterias
atacant a certes mores
morenas, blanques y rossas;
dedicats a fer poesias
en politica fondades
o en la critica mercurial;
perque son horas perdudes
las avras malaguanyades!
Cuydis de lluhir son númen
en assumptos ben formals;
formi praxamentas que aixi,
perque fins ara, en realment,
son veras, que ben fetes son
ab rara facilitat,
mil voltes hem reparat
que tuix son vistes i mon!
veras d' interès ben poch
pe'l públic, per las rahons
de que tracten de questions
femeninas ¡ay jo y tochi!
Per que té aquesta teleya
de treure 'ls drapsats al sol
del bello sexu y no vol
plantar may cap idea
de trascendencia, ab la táctica
que ho sabra fer vost!
per que no vol ferho? ah!
no es pas que li falti práctica.
Nosaltres sols li advertim
perque mudí de sistemes:
verafique importants temas,
y aixi aquets que llegim
constantment La TRAMONTANA,
la llegirem ab una gust:
ja veu que 'l consell es just,
donchs si desde la setmana
entant verem alcançats
nostre desij com creyem,
anticipadas li dem
gracias

TRES AFICIONATS

Se 'ns ha dit que 'l senyor governador de la provincia pensa en disoldre la Junta patriótica constituída a Barcelona.
Aplaudim al senyor governador.
Per que 's necessitan Juntas patrióticas manent encara 'ls conservadors y tenint la mona...
La Junta si acás deuria portar un altre nom y ser d'aquellas que no poden disoldre cap governador.

Estem en plé mes de Setembre.
Coincidirá aquest en algo ab son homónim del any 68?
No tardarem gayre a saberho.

Se diu que a Andalusia s'ha aixecat una partida d' una vintena d' homes, de la que n' han agafat uns setenta cinch y encara n' quedan mes de trescents.
¡Ay que m' cremo!

A Madrid tan sols, han sigut denunciats aquestos últims dias trentatres periódichs, alguns d' ells duas vegadas al dia, ab motiu de lo de las Carolinas.
Y podém anar cridant patriotisme mentres segueixi governant en Cánovas.

Lo govern ha manat disoldre las manifestacions anti-alemanas encara que siga a canonadas.

Veus' aquí una diferéncia.
Los manifestants volen anar a canonadas ab los alemanys y 'l govern vol anar a canonadas ab los espanyols.
Tot es qüestió de gustos.
Lo govern ja comensa a considerar subversiu lo cridar ¡viva Espanya!
Ben fet... per no cridarse ¡viva 'l rey!
Per que no tenim de tornar a cridar ¡vivan las caenas?!

Diu un periódich d' Alemania:
«Ara 's veurá fins a quin punt lo rey Alfons es senyor de son país.»

No seria estrany que aviat se vejes.
Sobretot si fos veritat lo patriotisme de que fan gala tanta gent.

De l' estat de vergonya a que habém arribat baix lo domini dels conservadors, pot donárnosen mostra los següents párrafos que copiém

d' un periódich de Madrid, casi ministerial, y qual escrit no traduhim para que no perdi son pujat color y pera que no 's crega que ab la traducció exagerém.

Diu sixis Et Dia:
«Melgares cuenta con padrinos poderosos en todos los partidos, y para mantener su influencia en Madrid, paga mensualmente un seguro de 10.000 reales, que son enviados a la capital. No se sabe quien es el que percibe este dinero.»

«Desde hace bastantes años, Melgares vive principalmente del contrabando, que ejerce en gran escala con su partida, y cuando no tiene este recurso apela al terror, amenaza a los propietarios y reparte entre ellos sus contribuciones, y puede decirse que domina en absoluto en la provincia de Málaga. Tiene ya un capital en fincas de campo por valor de unos 40.000 duros, debido todo al robo y puesto a nombre de sus parientes.»

«En las luchas electorales, Melgares ejerce gran influencia; de aqui que muchas personas elevadissimas lo protejan, otras lo hacen por miedo y otras por la parte que reciben en las exacciones y contrabandos.»

«A Melgares se le ve muy amenguado en los cafes de Málaga, y se le ha visto alguna vez hasta en centros oficiales de Madrid.»

«Y finalmente, Melgares, despues de visitar frecuentemente Madrid y de ser visto y conocido, sigor dominando en Andalucía como un verdadero soberano. Exige y cobra tributos, paga sueldos que lo aseguran la impunidad, tiene participacion en la politica y se confunde con los hombres honrados.»

Ja no té que dirse que de bandoler a ministre sols vagi un pas; lo que pot assegurar-se es que la politica y 'l bandatje es ja una mateixa cosa.

Pot dirho sino l'honorat Melgares, agent electoral y personatge polítich, assaltador de camins y lladre de protecía, etc., etc.

Algunas nits a Barcelona han dormit jefes y oficiales de tropa als quartels.

Se passejan gran número de polissons ab la carrabina al coll.

Y un fort destacament de civils guarda la plassa de Sant Jaume, dormint a ca la Ciutat.

Jo ja 'ls diria a ous lectors lo que fa 'l cas, pero ¡ah fillets! en aquestos temps de Melgares y Bisco, lo fiscal vigila molt, y 's porta mes fàcilment un honorat periodista a prestri, que no pas se castiga un malfactor.

Sort que ja vostés las entenen totas.

Diuhem que la qüestió d' ordre públich pre-ocupa tant a las autoritats barceloninas, que ja fa alguns dias que no 's cuydan de sanitat ni de res mes que d' apuntalar-se.

No 's pot negar que la cosa promet.

Ha mort en Posada Herrera.
Es casi segur que ja no cambiará mes d' ideas lo president del ministeri mes lliberal de don Alfons.

Per patriotisme diuhem que 'l comer deixará de comprar a Alemania.

«Lo que no 's convinga,» voldrán dir.

Perque d' altre modo...

No m' empasso la bola.

En lo ministeri se diu que hi han divergencias.

No ho creguin.
Tots los ministres están unánimement conformes... en seguir menjant.

Que es lo únich que 's interessa.

També 'l patriotisme a Berlin ha fet de las sevas.

Uns quants xicots ab sabres de fusta y alguns homes mes canallas que 'ls xicots han anat per los carrers de la capital d' Alemania cridant ¡mori Espanya! y ¡visca en Bismark!

Podrán ser tan il·lustrats com vulgan los alemanys, pero en aquest fet han sigut molt mes animals que 'ls espanyols (y aixó no ho dibém pas per patriotisme).

Aquí s' ha comés la tonteria de cridar ¡mori Alemania! pero en cambi ningú ha sigut prou ximple pera cridar ¡visca en Cánovas!

No hi ha res mes indigne que besar la mà del butxi que 'ns endogala.

Tothom veu un gros misteri en lo succehit devant de la isla de Yap, capital de las Carolinas, entre 'ls barcos espanyols y 'l alemany que plantá allí la bandera de son amo.

Mentres los espanyols estigueren tres dias solets, tocantse la pampa y preparant lo desembarch, los alemanys arribaren a entrada de

fosch ¡oh! y desembarcaren desseguida prenent possessió a la carrera d' aquell territori.

Los nostres tenian de ferho a l' endemá.

¡Eh qu' es ben casual!

Y consti que si algú vol profundisar algo en aquesta qüestió, lo fiscal denuncia fins a la mare que l' ha parit.

Y podém anar entussiasmantnos de patriotisme.

Molts periódichs parlan de derramar fins la última gota de sanch.

Suposo que aixó ho dirán pe 'ls pollastres del galliner de la casa d' algun company de redacció.

No podém nosaltres dir altre tant.

Com que cap redactor de La TRAMONTANA, per molts ous que gastí, cria gallinas.

En Cánovas té la mes completa confiança de la corona, y tot continúa com un mes avans, sens haberhi hagut per ara cap daltabais.

Del patriotisme del exercit que me 'n plantin un pegat al clatell, pera curarme 'ls ulls de poll.

Ab aixó de las Carolinas s' han quedat molt tranquils tots los obrers sense feyna ni pa pera posar a taula.

Al arribar l' hora del ápat llegeixen un tros belich d' algun periódich monárquich, y no poden menos de quedar tips.

(Com que 'l patriotisme fa miracles!...)

En Sagasta ha dit que estava disposat a aceptar lo poder.

Aixó sí que ho creyem.

Y que declararia desseguida la guerra a Alemania.

Com ja sab que aixó no li permeterian...

Hi llegit en un periódich madrileny que don Alfons fa nosa pera certs plans y algunas alianças que...

¡Arri allá, maledicha ploma!

¡No 'm volia ara comprometre!

¡Qui sab si potser també estará venuda al or de la reacció!

¡Lluny d' aquí, bandarra!

Y quedem en que no hi pensat res, senyor fiscal.

A Badajoz han detingut uns toreros pera fumarlos.

¡Criminal atentat!

Aixó casi be es atacar las altas instituciones del país.

Son moltas las queixas que continúan ab motiu dels bonos que 's reparteixen.

Atrafegadas las autoritats pera salvar la patria, no 's cuydan ja de vigilar carnicers, adroguers y forners, que fan de las sevas explotant miserablement en las calitats y cantitats de materias que suministran.

Estem en temps que 'l bandatje prospera.

A Úbeda va alterar-se l' ordre per la qüestió del consuns.

L' alcalde diu que va dominar lo moti sens apelar a la forza.

Es probable que 'l govern destitueixi al ciutat alcalde.

¡Ahont s' es vist no haberhi ni un sol mort!

Aixó fora la decadencia del principi d' autoritat.

¡Fora, fora aquest alcalde!

Se 'ns ha dit que alguns potecaris, quan despatxan de nit medicinas ab lo sello de l' arcaidía (que las donan sens cobrarho del que va a buscarlas), no 's prenen la molestia de pesar los ingredients que marcan las recetas, sino que tot ho clavan a raig y a ull, y mes de quatre vegadas sens poder espavilarse la son.

D' un sabém que van demanarhi aygua naf y va donar ayguarrás.

A n' aquest pas aviat los potecaris farán com en Cánovas.
Que li demanan patriotisme y ell dona denuncias.

A Saragossa ha faltat poch pera que s'escapés un pres polítich.
De veras ho sentim que hagi faltat poch.
Massa que ha sigut.

Se diu que 'n Ruiz Zorrilla es per Espanya.
Que 'l govern tracta de declarar l' estat de siti, y que...

Vamos, que per aquest camí ja veig una miqueta mes clar lo del patriotisme.
Pot ser al cap-de-vall...

Lo senyor Antequera, aquell general que segons diuen sorti de ministre per ser una nulitat, s' ha encarregat del mando de la esquadra espanyola.

Si no es millor marino que fou ministre, ja podriem anar a Berlín... nadant.
Pero sense guardar la roba.

L' INFERN

Hi ha en lo mon un cert local, segons diu la religió, que 'l que no 's potri com cal ó en els mos fassi algun mal, un cop mort no té perdó.
Allí té d' anar a parar, sense que ningú 'l defensi, si a missa no vol anar, si acostuma a resagar, ó be mal del clero pensi.
Suposo que hauran comprés quin es est local etern que 'l que hi entra no 'n sort mes: donchs per si no ho han comprés aquest local es l' infern.

Hi ha sigut que 'n puga dir aquest local ahont se troba? Donchs que m' ho vinga a aclarir, perquè 'n podré convertir si me 'n sab donar una prova.
Sois los llanots aixó creuen, perquè tenen en los ulls una teta, que no hi veuen, y creyen lo que no deuen s' empassen aquests embullis.
Llanots que pensen guanyar la gloria ab jorns a nial, fentvos un tip de r-sar, d' anar a missa y confessar... y si després no hi ha cel!

Quins cara poseu al trobarvos angustat!
De quin modo parlareu al juntarvos vuyt ó deu!
Si 'n diréu de disbarats!
Y al veureus avergonyits perquè en va fou lo resar y 'l dar cops en vuestres pits, diréu molt avergonyit.
—Nos le van ben aixacar!
Creyeume, feus esquitá que no os quedi gens de llana, y aixis os podré sapica que 'l únic infern que hi ha es sola en la vida humana.

l' infern! voldiu mes infern que 'l que tenim aquí a Espanya, qu' es lo tenir un govern que 'na está donant torment pelantcos com una canya!
Voldiu mes infern que un pobre que treballant dia y nit no pot portar un quarto a sobre, y perquè un jornal curt cobra ni menja ni va vestit!
Qui encara mes infern demana en temps tan calamitós, sense feyna, salut poch sana, que en Bismark islas efana y 'l govern li va fent l' os!
L' infern mes infern que ja está ben fresch qui 'l logra, es lo d' aquell desditat que a mes de serne casat encor té de viure ab sogra.

PABET NABLA

Ja s' ha acabat la missió a Sant Joan Lasfontes.

La setmana passada pegaren un bram cada dia desde 'l cubell del Esperit de Vi, y diumenge a' acabá 'l arrós ab xerrameca extraordinaria y treta de sanctristó gros pera anar a visitar en Se-beuia.

La prédica fou tan carcasmal com sempre acostuman a ser, renegant dels periódichs sens per aixó gosar a nomenar LA TRAMONTANA, ab la que anava lo fort de la tirria, per ser lo periódich de mes circulació en aquell poble, y per haberse ja ocupat de las funcions d' aquell teatro clerical.

També va ocupar-se 'l predicayre en fer estadística colérica, clavant cada guatlla capás de tapar lo sol, tot pera fer creure que valia més com a remey lo anar a las funcions de llana que pendre laudano ni camamilla.

Per supost, que 's feligresos se 'n van anar tan convensuts com tres y dos fan quince.

També va donar lo missionista baladrer un altre sistema alopatich de curar pecats.
—Quan un digui un pecat, cridava desde 'l recambro del sagrat colom, que 's dongui un pessich ben fort a sa propia pell ó que fassi desseguida un petó a terra.

Ja tenen los devots un' altra recepta pera salvar l' ánima.

Si la saben aprofitar, es fácil que a copia de pessigarse y anar de morros per terra se 's obri 'l forrellat del cel encara que hi truquin ab camisa y calsetots.

La escena en una sagristia.

—Miris, senyor rector, li portém per batejar al corre-cuyta aquesta criatura, que s' está morint. Jo soch la padrina y aquesta altra senyora la llevadora.

—Bueno, jo tinch d' anarmen a afeytar, y sent lo cas tan urgent, pot batejarla la llevadora mateixa.

—Es que si jo ho faig, digué la sludida, després vosté hi té que dir, y tot son dificultats.

—Bueno, no 'm vingueu ab cansons, que jo tinch altra feyna.

Y feu ademán d' anarsen.
—Aquest es lo modo que té d' ensenyar la religió! exclamá indignada la padrina; si jo os ne tingué de dur de criatures a batejar!

Al sentir aixó 'l rector se gira, li espurnan los ulls de rabia, va dret a la padrina, y aixecat ab violencia una de las potas que 'l aguantan, la dirigeix furiosament contra 'l ventre de la pobre dona.

Sort tingueu aquesta de veure la acció del entosatant y ab un rápit moviment enderrera lográ que la reverenda ferradura no més li fregués la roba, pegant a l' ayre lo fort de la sagrada guitzas.

Durament llavors apostrofaren las duas donas al rector, que no sabent ja quin partit pendre, se n' aná dihent:

—Anéusen cap a casa que ja hi trobareu lo vicari.

Aixis ho feren las donas; pero al trobar lo vicari, aquest va dirlos que 'l rector tenia las claus de las fonts, y que de conseguint no podia remullarse 'l cap a la criatura, que al fi no sabem si van venir de fer la funció a casa de la partera ab l' aygua dels sigrons de la escudella.

Jo no 'l diré pas ahont aixó va succehir, pero si lo volen saber, tal vegada los podrá donar informes lo rector de Sant Joan Lasfontes.

Lo rector de Can Joan Lasfontes (torremhi!) va anar a confessar un malalt qu' estava a las scaballas.

Bueno, aixó no té res de particular.
Pero 'l rector fumava tot prenent la confessió, lo qual advertit per la esposa del malalt, digué al rector:

—Miris que 'l fum del cigarro lo molesta molt al malalt.

A lo qual contestá evangélicament lo burot negre:

—Y ves que 'm fa a mi aixó! Per algo seré que fumi.
Aquí del amor al próxim.
Y del temor d' arregar algun mal que 'l fes anar a pendre xacolats ab Sant Pere.

Lo senyor rector de Sitjes es d' aquells que no están per brochs ni romansos en materias de quartos.

La setmana passada va morir en aquella vila una donzella, y la atribulada familia de la difunta feu passar recado a la iglesia a fi de l'preparar son enterró, tocar a morts y fer un be de quatre pessetas.

Poch després de tornar lo comissionat dihent que ja estava disposat tot, se presentá lo rector

a la casa mortuoria preguntant «ab qui 's tenia d' entendre pera cobrar alló del be de quatre pessetas, perquè semblava res, y lo total pujaria una bonica cantitat.»

Los interessats, sorpresos ab tan inoportuna visita, li contestaren «que fes lo que se li habia demanat, y que després ja sabia ahont era la «casa de la difunta pera portarhi 'l compte.»

Ab aixó debía quedar algo mes descansat lo reverent.
(Pero quan deixarán de fer ridiculesas aquestes gent per sa afició a la moneda?)

Per haber tingut a Besalú un home la energia de voler morir tal com habia viscut, es a dir, fora de la religió catolérica, lo rector va oposarse a que s' enterrés en lo cementiri, y va sortirsen ab la seva.

Per supost, que al mort l' ha tingut sense cuidado que 'l enterrassin en sagrat ó en reconragrat.

Aquí lo únic vergonyós es que 's capellans pugan encara fer tant de las sevas.

A Saragossa, parroquia de la Magdalena, hi ha hagut un capellá que n' ha erradas tantas com n' ha ditas.

Al principi del colera va anunciar desde 'l cubell sagrat que alló no fora res, y efectivament... va desarrrollarse d' un modo alarmant.

Ara fa uns quants dias que va dihent que per cástich dels nostres pecats no quedará ningú pera contorn, y precisament dir aixó y baixar y casi desapareixe 'l colera ha sigut tot ho.

Cada miquel que la providencia dona als seus, n' hi ha pera illogarhi cadiras.

Se 'ns assegura que 'l rector de Sant Pau de nostra ciutat aná a confessar un colerich en lo carrer de Sant Martí, y que trobantlo en lo periodo fort de la rampa y estant fentli fregas los que 'l cuydavan, maná que tots se retirassin y 's deixessin de remeys pera confessarlo, com aixis va ferse.

Lo malalt va morir poch després.
No sabem aquí qu' es a admirar.

Si la inhumanitat del rector al fer sospendre 's remeys en aquell periodo del mal, ó la indignitat dels de la casa al donar compliment ó tan bárbara ordre.

III A LAS ARMAS!!!

¡Espanyola! Una potencia inlame y desvergonyida,
A lluyta altra volta 'na crida per la santa independencia.
Fura aquesta divergencia qu' entre nosaltres se nota.
¡Guerra al estat que 's explota ab inatini rubi y salvaje!
¡Ciudadano, pit y coraje!
Per venze al vil que 'na asota.
Es l' hora ja de lluytar.
Causata es el de sufrir.
Preferim primer morir que tirania aguantar.
Per tot habém d' escampar de patria lo rugent crit,
Y ab lo front alt y ab despit,
Del dolent femme victimas.
Ja es hora... ¡A las Carolinas!
¡A Alemania! — No. ¡¡¡ MADRID!!!

JOAQUIN CATALÁ

XARADA

La primera es musical, la dos part del cos humá.
Per lograr la tot, quants n' hi ha que derian molta mila rala.

J. STARRAMA

GEROGLÍFICH

agost k
p ll
asa
abril k r
k k

M. GARRÓ

SOLUCIONS

A LAS CAROLINAS DEL NÚMERO PABET
XARADA: — Si-ert.
GEROGLÍFICH: — Lo millor tresor es la salut.

UNA CONSULTA

Una diarrea pitjor que l'escape d'una canyoria, ab la particularitat de trobarse pallerings estranyas en cada un dels trastos ab nansa que fan lo servey per la retaguardia, obligan á cridar consulta de notabilitats.

Tinch l'honor de presentarlos al metje de la casa, D. Pau Garrons, molt entés en afeccions de ventre y desarreglos de la budellera animal. Es partidari dels cataplasmas.

D. Ignocent Barrigueras: condecorat ab todas las creus de varios cementiris, académich de Vallvidrera, y president honorari del gremi d'enterramorts.

D. Lleó Terremotos (a) Metje xino. Es un trunfo per la sífilis y l'vénéreo, puig no gasta mes qu'estisoras, pinsas y xarrach.

Las tres eminencias se tanca en una sala, y un cop declarada la gravetat d'aquell cas colérico, decideixen per unanimitat... jugar á la bascabrilla.

Passan duas horas y s'plega joch. Lo metje xino explica extensament las aplicacions de la serra en los cassos de cólera-morbo-asiático. L'auditori se conmov.

Lo senyor Barrigueras declara que l'malalt no té cura; lo metje Garrons assegura que á copia de cataplasmas té de salvarse. Confusió general.

Cataclisme científich. La sabia trinitat juga á caball fort, y avisan que l'malalt ha fet la última ganyota.

Lo dictámen facultatiu certificará que l'difunt ha mort de un atach de cólera fulminant.

Y la autopsia demostrará á tots los espanyols que l'tabaco d'estanch se té de continuar en la llista de las epidemias.